

Sidste s. i Kirkeåret: Mt.11.25-30.

Borbjerg/Hogager251118

Salmer: 732, 448, 68/ 658, Igen berørt, 431.

1.Kor.3.10-17.

.....

Gud, i din visdom sendte du din søn til vor verden;

i din kærlighed gav du dig til kende.

Giv os så meget fornuft og ydmyghed, som vi har brug for,

så vi kan tro på dig og lægge os selv og alt det, der er vort

i dine hænder, og leve din kærlighed ud i vort liv.

Amen!

Dette hellige evangelium...

Der er et eventyr, som ethvert barn vist kender: eventyret om Klodshans. Om de to kloge og håbefulde sønner, der tager op for at fri til prinsessen. Og om deres lillebror, der i første omgang ikke engang regnes med til søskendeflokken. For han skiller sig sådan ud – han er så klodset!

De to ældste er kloge og oplyste; de véd mere end de fleste. Den ene kan udenad hele det latinske leksikon og byens avis for tre år, og den anden er inde i laugsartikler og kan tale politik. Og så kan han brodere seler.

Lige fra begyndelsen af historien får H. C. Andersen fremstillet de to med en dyb ironi. For nok er det imponerende at de kan alt

dette: udenadslære, parat-viden, indsigt – og seler. Men samtidig er de arrogante og overmodige. Og vi véd jo, at da det virkelig gælder, falder de fuldstændig igennem. Alt det, de ville føre sig frem på og hævde sig ved i forhold til de andre friere, er ingenting værd, da det kommer til stykket. Og de bliver vraget og smidt på porten.

Og selvom det så var første gang, vi hørte historien, så ville vi nok kunne regne ud, hvem der får prinsessen. Det gør som bekendt Klodshans, for han kan tale for sig. Ikke ud fra viden, selvhævdelse og udenadslære, men fordi han tager livet, ligesom det kommer til ham.

Helt uvilkårligt har de fleste sympati for de små i eventyrene, og vi fryder os over, når de store bliver vippet af pinden. Og det er i grunden pudsigt, at vi gør det. For samtidig bruger vi umådelig energi og ressourcer på netop ikke at være svage og små. Det kan godt være, at det er Klodshans, der er helten – han får prinsessen i eventyret, men sådan er det ikke i virkeligheden – i vores virkelighed; i samfundet, i skolen, på arbejdsmarkedet og blandt vores venner. Her gælder det i enhver henseende, mener vi, om at vise format og om at blive liket. Her er ingen sympati for Klodshanser på gedebukke!

Der er lidt Klodshans over teksten i dag. For her er det heller ikke

de vise og forstandige, der fremhæves; det gør derimod de umyndige, for *dem* har Gud åbenbaret sig for.

At være umyndig, som der står, betyder hverken at være naiv, dum eller tankeløs. Umyndig vil sige at regne sig ind under en andens myndighed – under Guds myndighed. Og derfor er **de vise og forstandige**, som Guds rige er skjult for, dem, der er så kloge i egne tanker, at de slet ikke har brug for Gud.

Det siges, at *vores tid* er præget af supermarkedskulturen. Ikke kun, når vi skal købe mel og mælk og matadormix, men også i forhold til vores tro. For også når det handler om tro, går vi rundt mellem hylderne og vælger ud blandt det overvældende udbud på det religiøse marked – vi vælger dét ud, som vi synes passer til os – og som passer os. Og vi falder ofte for indpakningen med farver og slogans, der som andre reklamer er nøje udvalgt og designet efter dét, vi kan lide at høre!

Mange af tilbuddene på det religiøse marked slår netop på vores visdom og forstand – med tilbud om at forøge vores intelligens og indsigt og give kontrol over vort liv. Og hvem vil ikke gerne det – for Klodshanser er som sagt ikke rigtigt i kurs!

Men det er forretningssvindler og reklamefup, når nogen vil bilde os ind, at vi kan frelse os selv! Vores forstand og vores evner skal vi bestemt være glade for, men de kan aldrig blive en

genvej hverken *til* Gud eller *udenom* Gud. Når Jesus siger i teksten, at "*ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for*", så er det ikke arrogance, men sandheden. For der kan ikke lægges nogen anden grundvold, som der stod i teksten fra 1. Kor. Alt andet er omveje og vildveje – ingen kommer til Faderen uden ved Sønnen; ingen kommer til Gud uden ved Kristus! Gennem Jesus lærer vi Gud at kende, for i ham har Gud *givet sig til kende*; ikke for vise og selvkloge, men for umyndige – for mennesker, der nogle gange kommer til kort i livet og må nøjes med en gedebuk!

H. C. Andersen havde næppe skrevet sine eventyr om de små uden det kristne evangelium. Der er dem, der mener, at han faktisk var meget teologisk, dengang han skrev Klodshans. De mener, at de tre brødre i eventyret skal forestille tre af Jesu disciple. Først de to storebrødre, Per som billede på Peter med hans autoritet og lederrolle, og Paul som billede på Paulus med al sin teologi og sine store principper (og han kunne også sy!). Og så Klodshans som billede på disciplen Johannes, som vi næsten ingenting hører til, men som lever helt tæt på Jesus, og som Påskemorgen er den første, der løber ud til graven og tror på Jesu opstandelse.

Om digteren har tænkt det sådan, véd vi ikke, men pointen i hans fortælling passer i hvert fald på evangeliet: det er ikke de kloge i egne tanker, der får prinsessen; det gør han, der er åben

overfor, hvad livet nu fører til ham.

Møllehave siger det med vanlig elegance på den måde, at man *må gå fra forstanden for at komme til fornuft*. For det drejer sig ikke om at jeg skal forstå alting, men om at jeg fornemmer den sammenhæng, Guds sammenhæng, som jeg hører hjemme i.

Og det fører os over til det sidste, nemlig dét, der kendetegner Guds sammenhæng: her er det afgørende ikke menneskers kontrol, men Guds myndighed. Og det er med den, Jesus giver sin invitation *“Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile!”*

Her er ingen løfter om erkendelse, kontrol og styr på tingene. Men hvad der kunne se ud som en begrænsning – at evangeliet er skjult for vor erkendelses stræben, viser sig at være vores redning og håb. For det er betingelsen og forudsætningen for det løfte, Jesus giver.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder. Det er løftet til os, når vores forstand må give op. Når jeg har tænkt mig træt til døden og stadig ikke kan få tingene til at hænge sammen. Eller når jeg er grebet af mismod og anfægtelser. Så står Jesu løfte lige klart og stærkt: *Kom til mig, alle I, som slider jer trætte...* Dvs. uden Guds visdom, at Han skjulte sin

sandhed for de vise og forstandige, ville der ikke være nogen eftersætning om de trætte og tyngede.

Men nu er sandheden, at jeg ikke er *mere* i Guds nærhed, når jeg oplever eller føler det, end når jeg ikke oplever det. For Gud er Gud uanset min åndelige tilstand – min tro eller tvivl. Det er nok!

Med dette løfte kan vi så afslutte kirkeåret og vide, at alt det forgangne ligger gemt under dybet af Guds nåde. Og i det samme løfte kan vi gå fremtiden i møde – det nye kirkeår og hver ny dag.

Han som var, som er, og som kommer – Han favner dig alle dine dage, din glæde og din sorg, din tro og din tvivl, din fortid og din fremtid – alle dage og tider.

Amen!